

Vi trenger revisjonistene.

All sann vitenskap er revisjonistisk : Ofte i sin målsetning, og alltid i den grunnleggende forutsetning at enhver så langt antatt tese eller formodning må kunne endres eller kasseres overensstemmende med nye forskningsresultater og derav resulterende ny erkjennelse. Legges denne forutsetning ikke til grunn, er det ikke vitenskap eller forskning det dreier seg om, men dogmatikk. En virkelig forsker er derfor pr. definisjon revisjonist, for såvidt som han til enhver tid må være villig til å korrigere så langt gjeldende antagelser, herunder selvfølgelig også sine egne. De som ikke arbeider ut fra denne den fordomsfrie overprøvnings forutsetning er ikke i egentlig forstand forskere, selv om de kan sitte inne med betydelig kunnskap. De hører naturlig til i kopieringsanstalter og sensurinstanser, for henholdsvis parafrasering av "sannheter" som oppdragsgiverne har interesse av å opprettholde, og hindring av fremkomst og spredning av forskningsresultater, opplysninger eller påstander som ut fra dette formål er uønsket. Slike kopister og sensorer kan være ledet av subjektivt aktverdige motiver, idet de ærlig mener å tjene en sak av større verdi enn vitenskap og forskning. Hit hørte etter alt å dømme inkvisisjonens medlemmer gjennom flere århundrer, og hører i vår tid folk som den rennommerte tyske historiker som ved en anledning, i forbindelse med uomtvistelige, men uønskede "revisjonistiske" resultater av forskning omkring Det Tredje Rike og 2. Verdenskrig ikke bestred de foreliggende resultater, men karakteriserte spredningen av slik kunnskap som "aus volkspädagogischen Gründen unerwünscht". Det minner oss om at avstand i tid ikke alltid er proporsjonal med avstand i mentalitet.

At all sann forskning i sitt utgangspunkt er revisjonistisk betyr selvfølgelig ikke at enhver påstand stridende mot almindelig aksepterte forestillinger er riktig. Er den imidlertid gal, vil tilgjengelig eller nyinnvunnet kunnskap tilbakevise den. Om endog mot sin vilje har en slik feilende revisjonist dermed bidratt til å øke vår viten og erkjennelse. I andre tilfeller vil en revisjonist kunne ha rett på ett eller flere punkter, men ta feil på ett eller flere andre. Det var Galileis og Brunos tilfelle, og kan være Einsteins. Men ingen kommer av den grunn på den idé at de tok feil i alt, eller at Inkvisisjonens fremferd mot de to første var berettiget eller fornuftig. Heller ikke er det av betydning hvilken ideologisk, politisk eller religiøs sak en vitenskapsmann kan tas til inntekt for, eller endog selv aktivt søker å tjene.

Behovet for denne begripklargjøring melder seg ved lesningen av Hans Rustads dobbeltkronikk om "Lögnens löpegutter", som i hovedsak fremtrer som en polemikk mot professor H.F. Dahl vedrørende den britiske historiker David Irving. Kontroversen mellom de to skal her lates uberørt. Derimot melder det seg enkelte refleksjoner av prinsipiell karakter i tilknytning til Rustads behandling av fenomenet revisjonisme, som han synes å oppfatte som ensbetydende med en viss sort propaganda.

Om Irving sier kronikøren at "Personlig har jeg ikke funnet det verdt å ofre tid på Irvings bøker." Ut fra vanlige saklighetskriterier burde han da ikke heller ofre tid på å skrive om dem, idet han i så fall bare representerer en meining, og ingen egen kunnskap. Så ille er det allikevel ikke, idet en betydelig del av kronikken allikevel

bstår av referanser til, og sitater fra, disse samme bøker. Om altså ikke "personlig", har han tydeligvis befattet seg med dem allikevel. Og hensett til mengden av det Irving har skrevet, får man da si at det ikke er svært mye denne upersonlige befatning med materien har innbragt ham av angreppspunkter. To kontrære dommer i britisk rett er sant nok ingen reklame for den angrepne, men er betydningsløse i relasjon til det som her også for Rustad er hovedsaken. At folk i Tyskland blir bötelagt eller idømt fengselstraff for "gale" oppfatninger vedrørende denne hovedsak, burde bekymre Rustad, men gjør det tydeligvis ikke. Nam om det. Men det minner om noe.

Til noen av Rustads anførsler : Hvis bombingene av Dresden "kanskje" var en stor krigsforbrytelse, hva skal så etter hans oppfatning til for at en krigsforbrytelse helt sikkert er det ? Og til Irvings oppgave over ofre "tre ganger så mange som antatt" : Hvem har antatt så autoritativt at det i seg selv er utilstedelig å anfekte denne antagelse ? Hvilket tall er etter Rustads egen oppfatning riktig, og hva bygger han denne egne oppfatning på ? Dette har å gjøre med metode og kildevurdering.

Til "Leuchter-rapporten" : Denne inneholder ingen påstand om at "blåsyregass umulig kunne utrydde så mange mennesker". En slik påstand ville være idiotisk, og er ikke fremsatt. Å tillegge den angrepne utsagn han aldri er kommet med, er ikke tillitvekkende. --åten å føre motangrep mot "Holocaust-revisjonistene" er demonstrert av franskmannen Pressac. Han er riktignok hverken journalist eller i vanlig forstand historiker, men apoteker. Man må ha gitt dem noe å tenke på. Av slike imøtegørelser fødes debatt. Det er det vi har bruk for. Mellom Pressac og Irving eksisterer forøvrig motsetningens likhet, idet Irving i mange år godtok den vanlige fremstilling. Pressac var til å begynne med å anse som revisjonist.

At Albert Zoller har skrevet "Hitler privat" er ingen Irving-påstand. Zoller utgav boken under eget navn. Likeledes er det vittrilig så at det knytter seg adskillig "fart" til de av Rustad anførte øvrige bokutgivelser. Og Bormanns angivelige egne førerbunker-opptegnelser ~~represent~~ representerer unektelig enda flere problemer enn noen av de øvrige nevnte. Det er faktisk grunn til alvorlig tvil om deres autenticitet. (Husk Herr Rujaus "autentiske Hitler-dagbøker"! Hugh Trevor-Roper, som Rustad må formodes å sette høyt, gikk rett på limpinnen.)

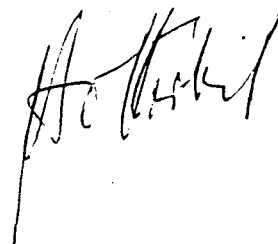
Fra Wannsee-konferansen bringer Rustad et angivelig Heydrich-sitat som er "velkjent blant Holocaust-forskere", og det er det selvsagt mulig at det er. Men i den såkalte "Wannsee-protokoll" finnes det ikke. Hvem har så gjort det "velkjent blant Holocaust-forskere", og hvor mye kan de egentlig ha forsket som ikke forlengst er klar over at dette ikke er noe sitat derfra ? Dokumentet representerer forøvrig et alvorlig autenticitetsproblem. Jeg vet ikke om Rustad har befattet seg med det. Dokumentet har han tydeligvis i det hele tatt ikke lest. Hadde han gjort det, ville han ikke ha falt for "sitatet".

Det er ennå ikke lenge siden Hermann Rauschnings makkverk om sine angivelige samtaler med Hitler ble godtatt som kilde av navngjætte historieskrivere. (Hvem vet om ikke noen fremdeles gjør det..) "Gerstein-rapporten" stod også engang høyt i kurs. (Det er litt lenger siden, og ikke å snakke om Auschwitz-kommandant Höss' "tilståelse" av fire millioner drepte i hans mordetablissement. Siden har polske myndigheter under påfallende taushet fra "Holocaust-forskere" skrudd ned ~~xxxxxxx~~ minneplatene med tallet på. Selvfølgelig. Og historien fra 1. Verdenskrig er kassert, likeledes f.eks. den om tyskernes klokke-ringing fra Antwerpens kirker ved erobringen av byen, hvor belgiske prester først var hengt i klokkekolbene for å gi det et mere "festlig" preg. Og ikke tror vi på pseudo-isidoriske dekretaler eller konstan-

tiensk gavebrev mere heller, eller at jorden er flat og universet med tilbehør skapt på én uke for noe over 4000 år siden. Alt sammen revisjonisters verk. Men har verden bruk for, til å rydde opp etter etablerte sensorer og kopister.

Det ble for årtier siden forsøkt å vinne gehør for dette synspunkt: Visst skjedde det uhyrligheter under 2. Verdenskrig (riktignok på alle sider). Men om enhver sjarlatan med sine "autentiske" fantasi- og svindelberetninger fortsatt kritikkløst skulle godtas som sannhetsvitner, ville den tid komme da ikke engang sikrede historiske sannheter ville bli tvunget, overdymmet med dette pseudo-historiske søppel som det var. Dermed ville verden ikke engang kunne trekke holdbare lærdommer av reelle feil og forbrytelser som var begått. Det var mildt sagt ikke helt populært å hevde noe slikt. Men riktig ser det dessverre ut til å ha vært. Dette er resultatet av kopistenes virksomhet, ikke av revisjonistenes. Det er ikke søppelkjørernes skyld, om det lukter vondt av løsset.

P.O. 4TERLID
DALSTORPEN
2760 GRANDBY

Kopi
Prof. H. E. Dahl